

puși, iar recent, o idee dintr-o altă operă a celebrului vizionar stă la baza piesei *Taina castelului din Carpați*.

Dar, operațiunea actului dramatic, compoziția, atmosfera, localizarea excelentă, ne poate permite să socotim recenta premieră a teatrului din Sibiu drept o piesă originală. Aceasta pentru buna știință teatrală, fina sensibilitate a autoarei, replica scenică vie, funcțională, directă.

Ne întâlnim cu povestea misterioasă a baronului Czotory, al cărui castel carpatin terorizează prin fenomenele sale misterioase pe locuitorii unui pașnic sat românesc. Ideea, întoarsă spre groază și violență, a generat un sinistru serial american: *Dracula*. Piesa Andei Boldur e abil desfășurată pe scenă, cu bune momente de „suspens”, alternate cu altele de un pitoresc colorat sau de haz autentic. Autoarea a dăruit tinerei generații un nou titlu pe care sint convins că îl voi întâlni în repertoriul mai multor teatre.

Mihai Dăniu a compus pornind de la această sursă inspirată un spectacol deosebit de agreabil, vioi, de o prospețime necontrafăcută. Mai cu seamă scenele ce se petrec la han sînt excelente. Atmosfera e bine punctată, și, în cadrul convențional împrejurărilor stricte ale decorului și scenei neprielnice mișcării și desfășurării aventuroase, misterul rezistă totuși la tensiune. Regizorul a lucrat în mod special bine, cu interpretii. Rezultatul: cîteva portrete fără cusur. Să amintesc aici hazul, siguranța scenică a lui Mircea Hîndoreanu, plastică, ponderea artistică a acestui talentat interpret care e Avram Besoiu, șarja și pofta de joc a lui Dimitrie Bitang, cele cîteva portrete semnate precis de Ion Buleandră, Marin Niță, Teodor Portărescu. Din cuplul tinerilor interpreți, alături de Valeriu Paraschiv, aș ține să remarc în mod deosebit farmecul proaspăt, grația și silueta, atît de scenică, a actriței Geraldina Basarab. Costel Rădulescu a compus cu personalitate o figură tragi-melodramatică: duhul rău al castelului, în decorurile (mai reușite în primul act — dar mult mai puțin, în al doilea) semnate de Dan Jitaniu.

Al. Popovici

P.S. Reprezentația s-a desfășurat în cadrul Cibinium-ului. În zilele ploioase sibiene (pentru că vremea nu a fost norocoasă) talentate echipe de păpușari din țară au jucat în aer liber. Și, cînd ploaia se îndura de copii, am putut urmări, în piață, scene de neuitat: întoarcerea la adevărată păpușărie simplă, savuroasă și mai ales populară.

Un „bravo” și pentru aceasta, inimoșilor organizatori sibieni.

Teatrul de Stat din Reșița

• ÎNTRE FILOLOGI și • CINE RĂSPUNDE

de D. D. Pătrășcanu

Promițînd, în acest nou sezon teatral, un repertoriu mai pretentios și nu lipsit de orgoliu (*Micii burghezi*, *Philadelphia ești a mea*, *Discipolul diavolului*, *Casa care a fugit prin ușă* ș.a.), Teatrul de Stat din Reșița și-a început stagiunea cu un spectacol coupé, în care s-au încercat o bună parte dintre membrii trupei și, în primul rînd, cei doi regizori permanenți.

Această primă vizionare, caracterizează foarte bine problemele colectivului reșițean. Se află aici actori buni, sînt clare posibilitățile de a distribui adecvat rolurile viitoarelor spectacole, se aspiră către o interpretare care să dezvolte nu numai disponibilitățile actorilor, ci, deopotrivă, gustul și cultura de teatru a publicului muncitoresc ce susține acest teatru.

În acest context trebuie privit și interesul ce a fost acordat celor două piese ale lui Dimitrie D. Pătrășcanu. Autorul — de la a cărui naștere se împlinesc în acest an 100 de ani — s-a impus deopotrivă prin nota de originalitate a scrisului său cît și prin evocarea ilustrelor modele cărora s-a străduit să le fie fidel. Scriitorul care a militat în paginile „Vieții Românești” pentru cauza unei literaturi angajate, omul de aleasă cultură ce s-a străduit pentru luminarea poporului, deși a fost tratat cu blîndă indiferență de istoriile literare, nu este deloc lipsit de interes pentru public și, mai ales, pentru publicul de teatru deoarece a avut darul să creeze atît în proză, cît și în dramaturgia sa, momente de efect comic în care expresia grotescă a personajelor este completată și fin înflorată și de o adiere de duioșie, de omenească inconștiență. Aflate în situații burlești, aceste personaje se avîntă cu multă tragere de inimă în mișcări cu un generos și profitabil potențial spectacular. De asemenea interesantă este tipologia pe care o scoate în lumină întreaga operă a scriitorului, eroii săi — bine decupați caracterologic — sînt înzestrați cu o bogăție de tonuri care se completează și se interferează pe parcursul întregii sale creații. Revenind la textele alese de teatrul din Reșița, rămînea doar ca o regie adecvată să releve toate datele ale „teatrale” — ale celor două piese într-un act și să dea tensiune umoristică momentelor comice. Din păcate, atît Eugen Vancea cît și Ioana Ottescu s-au mărginit să ne dăruiască o lectură cumsecade și potolită a replicilor, transpuse fără

*Aura Rîmniceanu, Cristian Pirvulescu
și Lelia Columb în „Cine răspunde...”
(Regia : Eugen Vancea)*

har scenic. Exagerată rețineră, cu atât mai mult cu cît o investiție adecvată de talent și bunăvoință ar fi dat spectacolului, în întregul său, ceea ce i-a lipsit în principal, strălucirea.

Între filologi, o replică ironică și oportună oricînd la adresa doctismului calp, tratată prea serios și implicată într-o încălcare exagerată de semnificații dramatice, a comprimat un joc de artificii în flăcări unei luminări. I-am văzut pe actorii Mircea Ipate Mareș (congelat de o morgă savantă, de parcă împătînitul filolog era o valoare reală), Zeno Balint și Ovidiu Cristea (destul de mobili, dar și nesiguri privind ținta „rolurilor” lor), Elena Toth Cristea care a avut haz și Coca Mihalache care nu ni l-a dezvăluit.

Cine răspunde..., un act vitriolînd năravuri ale unei familii lipsite de griji reale și sănătoase, a fost tras cu corectitudine destul de seacă de majoritatea distribuției. Ne obligă micile compoziții realizate de Aura Rîmniceanu, Zeno Balint și Ovidiu Cristea să le apreciem efortul depus în plus pentru a ieși din tonul modest al punerii în scenă. Ceilalți parteneri ai lor, nesolicitați să facă ceva deosebit, n-au arătat dorința de a se întrebuița ei înșiși.

La ambele acte — dînd unitate lipsei de decizie în interpretarea textului — scenografia mediocră a lui Ion Bobeici.

Dumitru Negreanu

*Coca Mihalache, Mircea Ipate Mareș, Ovidiu Cristea și Zeno Balint în
„Între filologi” (Regia : Ioana Ottescu)*

